

Jb kapitola 5.

[1] Jen si volej, odpoví ti někdo? Na koho ze svatých se obrátíš? [2] Pošetilce zabijí vztek, žárlivost usmrcuje prostoduché. [3] Viděl jsem, jak pošetilec zakořenil, vím však, že jeho příbytek propadne zatracení, [4] Jeho synům záchrana se vzdálí, v bráně budou zdeptáni, nevysvobodí je nikdo. [5] Hladový sní jeho sklizeň, i z trní si ji vezme, žíznivý po jeho majetku baží. [6] Ničemnost přec nevzchází z prachu, trápení nekličí z půdy, [7] Člověk je však zrozen pro trápení a jiskry, aby létaly vzhůru. [8] Spíše bych se dotazoval Boha, svoji záležitost předložil bych Bohu, [9] který dělá věci veliké a nevyzpytatelné, nesčíslné divy: [10] Dává mi déšť, polím sesílá vláhu, [11] ponížené staví na vysoké místo, zarmocení docházejí spásy; [12] chytrákům však hatí plány, aby jejich ruce neprovedly to, čeho jsou schopni; [13] moudré jejich chytrostí dovede lapit, takže záměr potměšilců nadobro se zvrtné: [14] ve dne s temnotou se střetávají, v pravé poledne tápou jak v noci; [15] ubožáka od meče zachraňuje, z jejich úst a z jejich pevné ruky; [16] a tak nuzný má naději, ale podlost musí zavřít ústa. [17] Věřu, blaze člověku, jehož Bůh trestá; kázeň Všemocného neodmítej. [18] On působí bolest, ale též obváže rány, co rozdrtí, vyléčí svou rukou. [19] Z šesti soužení tě vysvobodí, v sedmi nezasáhne tě nic zlého, [20] vykoupí tě ze smrti v čas hladu a za války z moci meče, [21] před bičem jazyka budeš ukryt, nebudeš se bát, až přijde zhouba, [22] vysměješ se zhoubě, hladomoru; a neboj se zemské zvěře, [23] vždyť budeš mít smlouvu s kamením na poli a polní zvěř bude žít pokojně s tebou, [24] shledáš, že je pokoj ve tvém stanu, dohlédneš-li na svůj příbytek, neshledáš hřichu, [25] shledáš, že tvé potomstvo je četné, tvoji potomci že jsou jak bylina země, [26] do hrobu sestoupíš ve zralosti, jako se sváží požaté obilí ve svůj čas. [27] Hle, toto jsme vyzpytovali, tak je tomu. Poslechni a sám to poznáš."